

BORSSZEM JANKÓ



Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részvénytársaságnál. Pest, József tér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

Horváth Boldizsár.

Hogy nem minden excellens ember excellentiásnak való: ezt mutatja a tanulságos példa.

A tiszta ezüst szép dolog és ritka dolog.

Hanem két baja van: egy az, hogy minél nagyobb az értéke, annál könnyebben tűnik el a forgalomból, — a másik az, hogy igen puha és könnyen vászik.

Még a beezüstölt rézpénz is túltesz rajta. Igaz, hogy egy kis használat után kibukkan a réz az ezüst alól, — de a kinek érdekében van, hogy elfogadtassék, az tud neki új ezüstburkot adni és helyreállítani névértékét.

Mig ellenben a tiszta ezüst magamagát koptatja.

Azért senki sem fogja mondani, hogy például Zsedényi többet ér, mint Horváth Boldizsár; de Zsedényi — forgalomban marad, mindenféle pénzláb és egyéb változás daczára.

Horváth Boldizsárból a természet kifejejtette a rézvegyítéket; tiszta ezüstnek lenni nagy hiba oly korszakban, a mikor az ezüst főleg arra való, hogy pinczében hevervén, fedezetül szolgáljon a töméntelen papirnak, a mely circulációnak örvend.

Egyébaránt ne higyje, exexcellentiás uram, hogy Borsszem Jankó hizelegni akar. Nem, ámbár érdekében volna, megmutatni, hogy a minisztereket védelmezi, a mig azok, de dicsérni csak akkor dicséri, mikor már nem azok.

Ezt a dicsőséget a baloldali kollegáknak engedjük; ők értenek hozzá, egy emberről addig lemosni az emberséget, mig kénytelen haza menni, hogy mosakodjék. Mikor aztán elment, akkor kiáltanak föl fájdalmas pharizáizmussal: Ime, ez az egy derék miniszter volt, most ő is elmegy!

Nem. Valamint abból, hogy Tisza Kálmán még nem miniszter, még egyáltalán nem következik, hogy annak való, ugy abból, hogy Horváth Boldizsár már nem miniszter, szintén nem következik, hogy annak való.

Az a tiszta ezüstérték tehát nemcsak bók, hanem egyszersmind gáncs.

Szinezüstből nem válik sem jó villa, sem egyéb jó eszköz, de még jó mentegomb sem. Kell abba egy kis rézvegyülék: ettől még csengése is erősebb lenne, mikor véletlenül — elejtik.

De remélem, hogy nincs későn. Van réz elég a világon, s miután Horváth, ki most egy pénzintézet élén áll, amugy sem bir azon képességgel, hogy arannyal s ezüsttel szedje meg magát, várható, hogy legalább annyi rézre fog szert tenni, a mennyire szüksége van.

Ugy aztán kiállhat a forgalomba, mert kiállja a forgalmat, — s még megérjük, hogy Nyiry is újra kegyébe fogadja s megígéri neki protekcióját.

Mert tagadhatlan, hogy a protekció egyik miniszternek sem képezte annyira gyenge oldalát, mint Horváth Boldizsárnak: azzal a különbséggel, hogy a többiek hébe-korba protegáltak, mig ő mindig protegáltatta magát.

Erről egy jellemző adoma czirkulál.

Mikor Deák Ferencz megtudta azt a tréfát, hogy Bittót az igazságügyminiszterium portása nem akarta fölismerni, azt jegyezte meg: „Ez már Bódin meg nem történhetett volna.“ — „Ugyan miér?“ kérdi valaki a társaságból. — „Mert ő bizonyára azonnal kineveztetése után bemutatta magát a portásnál és kérte szives pártfogását.“

Bizony, ő oly szerény, hogy busásan fedezhetné Irányi, Gyórfy Gyula, Huszár Imre és Schwarcz Gyula szerénységi deficitjét, és még e roppant kiadás után sem volna olyan önértetes, mint Pulszky Ferencz.

De mégsem oly szerény, hogy cím és rendjel nélkül ne mert volna visszalépni a miniszterségről; és mégis oly bátor, hogy ő merte a baloldalnak legkerekebben kimondani az igazat, pedig miniszter volt.

Mocsáry gyűlöli: pedig Horváth nem tehet róla, hogy szegény ember létére jószágot nem örökölt, címre nem szorúlt és a táblabírótságot nem szereti.

B. J.

RECIPE.

Kétszer vágta eret rajtad szép Franciaország:

Egyet a zord idegen, másikat a te kezéd.

Hasznos az érvágás, de te szív Kamarádba kapád azt:

Végy doktort ezután orvosodul s ne bakót.

Ki hogyan megy kerületébe?



Hogy Ráczeve neki ne fűsön be, ő fűtött be neki és csakugyan sikerült is az uralkodó hidegben fölmelegíteni a nyári választókat.



Ha egy Széchenyi gőzzel jár a választók közt, hogy mehetne gyalog egy Irányi!



Ne hányják szemére, hogy ő kicsi. — Ez az ő legnagyobb tevékenysége.



Szeretett volna gőzgombócson haza menni, hanem el nem készült. Csak simplán megyen. Ha éhesek a t. választók, egyék meg, (nem Deákyt, hanem a gombócot).



Olesó állat, kicsi béle, Hosszú nyakú, hopszaféle.



Gőzhordó! Ő találta fel! Ő csak gőzzel lehetne inni.

Están bátyánk dalai.



Esik eső, zúg az orkán, —
Ezt a nótát fúni bus;
Az esztendő cigány torkán
Megakadt a június.
Beteges az idő gyomra,
Elveszett a tiszta íz:
Hogyne? Naponként éhomra
Ennyi víz, de ennyi víz!

Ilykor mit csinál az ember?
Itthon ábrándozva ül;
Még a Sasba nézni sem mer,
Mert elázik — kívülrül.
Inkább itthon belső szerrel
Gyógyítom a külső bajt:
S Bacchus tüzes lovat nyergel
S álom országába hajt.

És az álom-látomás volt
S elmondani érdemes
. . . . Sanyi orra fenn világolt
S lett a világ vérveres.
S kezd — mint angyal — szólni Ernő,
S nyitja száját fenn Dani —
Nem használt már itt esernyő,
Kezdett a víz csurgani.

S a magas felhőkbe eztán
Magas szózat dörgve jön:
„Están, készülj! Készülj, Están!
Nyakadon a vízözön.
Józan a föld; nem való-é
Semmi jóra ezentúl;
Te leszesz csak rajta Nóéh,
Mind a többi vízbe fül.“

Uram, szólék, rosz-e, jó-e,
A mit téssz — nem kérdezem;
De volnék-e igaz Nőe,
Ha a szőlő elveszen.
Mentsd a feketét, a szőkét,
Mentsd a rosztat, mentsd a jót;
Kamat veszszén, de a tőkét
Ne érje a bankerót!

Megengedte. S én a bárkát
Elkészítém iziben;
S minden állat illő párját
Elhelyeztem rendesen.
Ámde néhány jó barátot,
Kiktől fájt, hogy válni kék,
Éjjel, hogy az ur nem látott,
Állatbörben becsenék.

Igy jött Móricz be, mint róka,
Schwarcz is benn mint páva már,
Virgil úgy jött be, mint csóka,
És Csanádi mint lajhár.
S így a többi s én re gesta
Már az ajtót betöszöm.
És magamban: No hát Pesta,
Jöhet most a vízözön.

S már a bárka meg is mozdul
S már a világ csupa hab,
Egyszerre csak bennem mordúl,
Ebred egy rémgondolat.
Mert bár rendén mind a szénám:
Szőlő mentve, mentve én —
De a pélpám, jaj a pélpám!
Ezt az egyet feledém!

Ottan úszott, vágyva mintegy
S vádolólag néz felém:
Vádját, a hogy rátekintek,
Százszorosan érezém.
Kirohanni? Semmi biz az!
A pipám megéri ezt!
Jaj, de hová? Hiszen víz az!
Fogadásom nem ereszt!

Ádáz küzdelmekben végül
Eltökéltem gondolám:
Mi az élet pipa nélkül?
Igy a bor sem izlik ám.
S kiugortam; szörnyű kétség!
Fordult velem föld meg ég —
De mig a pipámhoz érnék,
Kínomban — fölbredék.

És mit látok? Hát a vihar
Fölszakítá ablakom,
És az eső, ősz, sivar,
Tölti mérgét arczomon.
Ettől volt ily csúnya álmom,
S fájt testemben minden íz;
S századszor is be kell látnom:
Nem nekem való a víz.

Francia állapotok.

Chambord gróf Versaillesban van s czimboráival nagyban folytatja cselszövényeit az alkotmány megdöntésére.

La Liberté.

Aumale herczeg Bretagneban van párthiveivel és borzasztó tevékenységet fejtenek ki a köztársaság megszüntetése körül.

Le Constitutionell.

Ama nagymérvű ármánykodások, melyek az ország keleti részén tapasztalhatók, végszúlaikban Chislehurstban egyesülnek. A vesztegetés rendkívüli.

La France.

A köztársaság mindinkább kezd tért veszteni. Après nous — la monarchie.

La Figaro.

Franciaország diadalmaskodott és vissza van adva önmagának.

Thiers.

ELŐFIZETÉSI FÖLHIVÁS.

Van szerencsém jelenteni a tisztelt európai publikumnak, hogy a következő számokkal vezetem be magamat:

- 1) Szerbiában nagy készüllet forradalomra.
- 2) Konstantinápolyban monstre-gyújtogatás.
- 3) Franciaák készülődése Olaszország ellen.
- 4) Albániában készülődő lázadás.
- 5) A porta készülődése Egyptom ellen.
- 6) Sereg-összpontosítás a Pruthnál.
- 7) Huszezer communistának Cayenneba szállítása.
- 8) Perzsiában nagy éhség.
- 9) Nagy árvizek váltakozva nagy szárazsággal.
- 10) Végül, világos hallhatósága a fű növésének.

A holt idény.

Pauvre France!

(Kegyelemdöfés vezércikk formában.)

Egy jámbor porosz ember megirta egy lapnak, miért tartja Bismark lehetetlennek a Bourbonok és Orleansok fusioját s mit gondol egyáltalában Franciaország felől. B. J. is tudni reméli, mi rejlik a három szál alatt s a következő tudósítást hozza róla:

Bismark a Bourbon és Orleans ház fusioját csak mint confusiot ohajtja. Már pedig így Franciaország meg nem állhat. Miután Európának jelenleg csupán egy nagy államférfia van, ennél fogva Thiers nem az. Ő ministrált a császárságnak, ő harangozott be az Orleansoknak. Bismark csak olyant tart államférfiúnak, ki Franciaországnak ki harangoz. Franciaország nem remélheti senki szövetségét, az indianokét nem, mert azok már fogyóban vannak, a cemmunistákét sem, mert azok növekvőben vannak, — legfeljebb Poroszországot, attól pedig fölfordul. Franciaország a német tudósok bizonyosága szerint agg, mert nem fiatal, tudatlan, mert francia, rövidlátó, mert csak az orráig lát. Franciaországról Bismark általán véve kétségbeesetten gondolkodik: Normandia el fog szakadni, mert az nyolcz száz év előtt german volt, Avignon a menekülő pápáé lesz, Marseille, miután trójaiak által alapított, Görögországhoz fog csatlakozni, a Champagne bujában boritalnak adja magát, a virágzó Bourgogne a tótok sorsára jut, a menyinyiben burgonya betegségbe esik, végül a híres lyoni szövetelek lenyomatnak a piacról a németek által. Ekként Páris is alélva marad s porosz fenhatóság alatt tengethetné csak darab ideig nyomoruságos existenciáját. A Bourbonok magvaszakadtak, az Orleansok magvaválók, a Napoleonok már csak roszt tudnak elhinteni. Ennél fogva Franciaországot még csak Poroszország részéről érheti szellemi istáp, a mely már oly fényesen áll, hogy genieit nagy száma egy testületet képez, az ugynevezett genie-corpt. Ha ezt Franciaország elfogadja, még élélhet vagy 100 esztendeig; ha nem, az Isten legyen neki irgalmas.

Tudomászat.

Egy magyar (sic!) tudós az akadémiában egy ős állatot h a j d a n ó c z nak nevezett. Ajánljuk neki erre a normára még a következőket:

Régencz

Valász

Avasócz

Vénencz

Kopond

Ős korszakonc

Óregér

Dédencz

Szépapász

Ókorócz vagy (röviden) Ocz

Volt-egyszerencz sat.

UJ MINIS.

Fenyegetőzés.



Kálmán. Fogadja excellenciád . . .

Lajos. No ne izélj, mi azért jó barátok maradunk.

Kálmán. De már abból semmi sem lesz! Én hazafi vagyok és nem apafi. Opponálok!

Lajos. De csak nem fogsz megbuktatni, hogy kimenjen az excellenciás czim a familiából.

Kálmán. No megbuktatni nem foglak, hanem azért apránként csak fogok ártani, a hol lehet.

Lajos. Ugyan mikép?

Kálmán. Megdicsértetlek Csernátonyval.

Lajos. Kegyetlen! nincs testvéri szived.

TEREK.

Orgonasíp.

Eddig ily sorban levén a ministerek :



Bittó.

Tisza Lajos.

Pauler.

Szlávy.

Kerkapoly.

Wenckheim.

Tóth.

Andrásy.

ezután nem jöhet más, mint :



Kuba

vagy :



Vodianer.

Fürdő-levelek.

Karlsbad, junius végén.

T. szerkesztő ur!

Rendkívül sok eseményről írhatok, miután az eső egyre szakad. Annnyira ázunk, hogy maholnap ázalagokká válunk. A társas élet különben igen kellemes. Reggel dididergünk, délben vavavacogunk s este fagyallattá jegeczülten hullunk paplanaink alá. Álmaink az idényhez mérvek s mi engem illet, én nem álmodtam még egyébről, mint iramszarvasokról, Noe-bárkáról, grönlandi kutyákról és fütött szobáról. A fürdőtulajdonosnak ez idő nagyon kedvez, egy csöpp vize sem fogy el, mert az egész vendég-hadat oly viziszony lepte meg, hogy közelébe se megy semmi folyékony tömegnek, kivéve a pálinkát és borovicskát. Az időmérőre is kellemes időjárásnak mondható a mostani időállás, mert csöppet sem kell magát incommódálnia, miután minden strapácia nélkül ugyanegy helyben marad. Legmulatságosabbak azok az álbeteg emberek, kik minden fürdőn a tisztességes beteget kiállhatlan egészségükkel zavarni szokták, bálákat, kirándulásokat, éji zenéket rendeznek, melyek a szegény maródi és dekrepit halandó nyugalmát háborítják. Ezek igen megjárták. Egészségesen jöttek ide, de most nyakig kendőkbe gyöngyölve, sálókba burkolva, ugy köhécselnek, köhögnek, nyögnek és oly savanyu, kelleetlen pofákat csapnak, hogy valóságos gyönyörűség. Szerencsésen meghültek s ki csúszt, ki köszvényt, ki mást kapott; ki fejére, ki fogára, ki mellére panaszos, ami az égnek igen helyes büntetése. Egyébiránt a száraz idő csak viz-i óban tűnik föl előttünk s mi a hazautazást illeti, fogadtunk már dereglyéket és naszádokat, a ki pedig uszni nem tud, az szorgalmasan tanul.

* * *

Ischl, juniushó.

T. szerkesztő ur!

Ezt a nyarat sem vittük el záraron, oly esedékesek vagyunk a bőséges isten-áldástól, mint egy lejárt váltó. A divat azonban hasznára fordítá ezt az időjárást is s az utczasarkokon következő hirdetmények olvashatók:

! Legujabb!

Pompás uszó-gatyák medve-nyuszt- és farkasbőröböl!

Bélelt lepedők!

Báránybőr fürdő-sipkák!

☞ A ki vesz, annak lesz. ☜

Ebben az eshetőleges időben, mikor minden vízzé válik, még talán a vér is, nem csoda, hogy egy fürdővendég multkor egy pohár vízbe fult s egy vízhatlan Waterproof a fölötti kétségbeesésből, hogy egy csöpp viz a garancia daczára — rajta áthatott, magát felakasztotta. Ugy-e csodálatos? Hanem az ily eső időben minden megeshetik. Borzalmasan idylli idők!

* * *

Füred, junius végén.

T. szerkesztő ur!

Fürdői életünk legujabb eseménye, hogy egy napsugárt, mely tolvajmódra a föllegfátyolon átlopózott, karhatalommal letartóztattunk. Annál melegsünk. Az idő annyira nyirkos, hogy a látogatás valóságos vizitté vált és a pinczér „fizet“ helyett is mindig „vizet“ hall, a sz. irás azon szavai pedig, hogy az ember porból vagyon és porrá leszen, tökéletesen meg czáfolva, mert mi vízből vagyunk és — ha így tart — vízzé leszünk. A meleg oly nemleges fokú, hogy csak mint igenleges fagy jelenkezik, s a vendégek a „vagy“-ot is fagy-nak ejtik. A mosónék nagyban panaszojják, hogy senki sem mosat, miután egy negyedórai sétaközben az ember összes testi ruhája tisztára ázik. Ha tisztelt szerkesztő ur e levelet vizesen kapja, tulajdonítsa a helyi körülményeknek, melyek miatt még a levelet is itatós papiroson kénytelenítettünk írni. Azonban már e papirral is annyit itatott az időjárás, hogy többet be nem vesz. Maradok stb.

* * *

Koritnyica, junius végén.

T. szerkesztő ur!

Vendégeink közt minden esetre legkitünőbb és kiválóbb Noé ur, az ismert bibliai nevezetesség, ki araráthegyi jószágáról, hol a muszka kormány engedelméből — mint kiérdemült jelenség — penzióban él, ide érkezett. Neszt vevén annak, hogy nálunk ép második vizözön van készülőben egy gőzbárkán — melyet gr. Széchenyi Ödönnel en compagnie építettett — ide érkezett, hogy adandó alkalmal az első vizözönkor szerzett dus tapasztalataival szolgálataunkra lehessen. A bárkába mindenki be fog vétetni, azonban helyszüke miatt az itt is, mint áldott hazánk egyéb vidékén nagy számmal található marhából és baromból egy-egy példány be nem fogadtatik. Noé ur azt hiszi, hogy azok ugysem fognak kiveszni. Első hely 6 kr. (mint a siklón), második 4 kr. Elkészülve tehát minden bajra, nyugodt lélekkel és kifeszített esernyővel bátran nézünk a vész szemébe s hiszszük, hogy a viz minket el nem visz.

* * *

Wiesbaden, junius végén.

Wiesbaden, mint értesülünk, a ministeriumhoz flyamodott eddigi nevének Vizbadenre átváltoztatása iránt. A szép Pauliné is itt van, sőt énekelt is. Éneke annyira fölhevíti a fürdővendégeket, hogy a közhajnak engedve, — még nehány hangversenyt fog rendezni, mint próbált el-lenszert az uralkodó nagy hideg ellen. A közhangulat általában véve e szavakban találja legillőbb kifejezését: el-ázni — hagyján, de megázni — brr! Bunda keresett. Sál kívánt. Pokróc imádott.

A két beteg.



Zultán. Kivántam önnel megismerkedni kedves Gorove, akarom mondani Gorove.

Gorove. Salam aleikum. Köszönöm felséged figyelmét.

Zultán. Tudja a beteg emberek érdeklik egymást. Azt hallom, ön is beteg.



Gorove. Ugy van felség, olvastam a hivatalos lapban. Zultán. S mi tulajdonképen az ön baja?

Gorove (terített asztalára mutatva.) Horror vacui. Idült étvágy.

CIRCULUS VICIOSUS DEACICUS,

vagyis:

a Deák-kör kellemetlenségei.

— Gözfürdő egy Grand Hotelben, dalok nélkül. —

(A nap teljes erejéből süt, a Deák-kör „v a s t a g vége” teljes erejéből süt. A falon levő egy pár olajfestményen az olaj serczeni kezd s fölforr. A higany oly erővel száll fölfelé, hogy az egész hőmérőt magával viszi a szálloda harmadik emeletére. Reaumur, Celsius és Fahrenheit beléptek Deák-köri tagoknak, mint a hőségi kerület képviselői. A legyek odaragadnak az izzadó falakhoz. A pókok kicsavarják teleizzadt hálóikat. A kör tagjai tompa aléltásban heverésznek a pamlagokon.)

Rimanóczy (nagyot sóhajt.)

Paczolay (lelkendezve.) Ha! ha!... Kérlek... sóhajts még egyet; az mozgásba hozza a levegőt és hűsít. Azután majd én sohajtok neked.

Molnár Pál (a hatodik limonádé partjain pihenve.) Oh én boldogtalan! Ti legalább lehetetitek nyakravalói-

tokat, ha melegeitek van, de én ezt nem tehetem, ... mert ugysem hordok soha. (Gyöngye derűltég.)

Gorove (a Budapesti Közlöny azon számával, melyben Tisza Lajos kinevezése foglaltatik, legyezgetve magát.) Ah, miért Tisza Lajos, és nem Tisza Kálmán? Legalább egy kicsinyt hűledeztem volna!

Justh J. (Rimanóczy csizmája sarkát nézegeti.)

Rimanóczy. Mit nézsz? Tán félre áll a csizmám sarka?

Justh J. Dehogyan áll. Csak jól esik az embernek ilyen forróságban a ... sarkvidékekben gyönyörködni. (Rágyujt egy jégbe hűtött szivarra.)

Rimanóczy. Ej ej, soh'se tudtam, hogy én a sarkvidékeken állok ... De azt vélem, hogy mindenesetre a déli sark lesz az, mert szörnyű melegem van.

Paczolay (elhaló hangon.) Jancsi, ne blamáld magad; hisz a déli sarkon még nagyobb a hideg, mint az északin.

Rimanóczy. Biz igaz az! Tán nem is annyira déli sark az, mint téli.

Molnár P. Déli, déli, Jancsi barátom, csak hogy a lágy „d” betű a nagy hidegtől „t” betűvé fagy és így aztán a déli sark olyan benyomást tesz, mintha téli volna. (Helyeslő halk mormogás.)

Gorove. Azt istenért, beszélgessek még valamit a sarkvidékről; olyan hűsítő azt hallgatni. (*Fölgombolja a két strufliját.*)

Madocsányi. Lám, ha a nőket is meg lehetne választani képviselőknek! Azok nem izzadnának itt annyit.

Molnár P. Miért nem?

Madocsányi. Mert nyáron nem viselnek nadrágot.

Kovách (Visontai.) Ugyan ne izéljetez már annyit.

Hát olyan meleg van itt?

Gorove. No hiszen, tudod, tulajdonképen meleg nincs.

Rimanóczy. } Ah dehogyan volna meleg.
Paczolay. }
Molnár P. }

Kovách (Visontai.) No hát akkor mit lármáztok?

Gorove. Azért mert meleg ugyan nincs, de van ám . . . forró!

Kovách (Visontai.) Forró . . . forró! Az nem baj; a forrázástól csak a rák fél, mi pedig a haladás emberei vagyunk.

Paczolay. Azám, de a forróságban a haladás embere sem halad, hanem . . .

Rimanóczy. Lefekszik, ugy-e bár?

Paczolay. Ugy van, Jancsi barátom. (*Lefekszik egy kanapéra s jobb lábát egy karszék támlájára teszi, bal lábát pedig egy kis játszó asztalra.*)

Rimanóczy (félretéve a csibukot.) Csak olyan csibukot találának már ki nyárra, a melynek szopokája nem borostyánkő volna, hanem kristályjég!

Wodiáner (belép s azonnal általános irigység tárgya lesz.)

Paczolay. Ejnye te Béla, mit akarsz te itt? Tán bizony minket ironizálsz azzal, hogy te nem tudsz izzadni?

Rimanóczy. Nem tud izzadni? Mindenesetre elhanyagolt nevelés az oka. A parlamentararis ékesen izzadás törvényeit a képviselőnek mindig szem előtt kell tartania.

Wodiáner (körülnézve.) Ejha, ugy látom, a Deák-párt ebben az új helyiségben szörnyen összeolvad. Nem is hiszem, hogy nem a baloldal választotta ki számunkra ezt a helyiséget.

Kovách (Visontai.) E föltevés ellen kénytelen vagyok erőlyesen tiltakozni. Én magam voltam az, a ki e localitást számunkra kiszemeltem.

Paczolay. No persze, téged a hőség nem bánt; neked nincs hasad.

Kovách (Visontai.) Kénytelen vagyok, ezen utóbbi föltevést, az előbbihez hasonlólag, mint teljesen alaptalant határozottan visszautasítani.

Justh J. Jó, de én mint a kör elnöke mégis kénytelen vagyok kijelenteni, hogy mióta meleg lett, én is nagyon veszem észre a párt bizonyos lazulását. Csaknem azt mondanám én is, hogy összeolvadunk.

Paczolay. Persze, a bal csizmám már tele van vízzel.

Rimanóczy. Nekem a mellényzsebeimből csepereg legjobban.

Molnár P. Én ma azt vettem észre, hogy az árnyékom is a homlokát törölgette, nyilván ő is izzadott.

Kovách (Visontai.) Ne féljetez, kedves bajtársak! Ha azt hiszitek, hogy a Deák-párt fölolvadás által fog el-

enyészni, nagyon csalódtok. Jertek velem e vendéglő egyik lépcsőházába, ott majd meggyőzlek benneteket e félelem szükségtelen voltáról. (*Hosszas tétovázás után a félénkek Visontai Kováchot kikísérik az említett helyre. Nyomaikat a padlón sűrűn permetező nedű jelzi.*) Nos, bajtársak, nézzétek ezt az oszlopot.

Paczolay. Ejnye, hát ezért fárasztottál ki ide?

Kovách (Visontai.) Csitt! nézzétek meg jól ezt az oszlopot. (*Mind megnézik.*) Nos, mit láttok rajta?

Rimanóczy (félteve a pápaszemet.) Én csak egy legyet látok rajta; ott mászkál ni.

Molnár P. Én kettőt látok, emitt is van egy.

Kovách (Visontai.) De látok én ám egyebet is. Azt, hogy ez a tömör új kőoszlop már most meg van repedve! (*Ijedt fölkiáltások: Itt megy a repedés ni!*)

Gorove. Uram fia! hiszen így az épület e része végre is be fog dűlni.

Kovách (Visontai.) Igenis, be fog dűlni. A miből tehát látható, hogy a Deák-párt korán sem fog elolvadni a hőség miatt, hanem még, mielőtt ez megtörténhetnék, el fog temettetni az összedűlő Grand Hôtel által. (*Mély megrendülés.*)

Justh J. Fene vad baloldali lehet az a Szkalniczky építész.

Kovách (Visontai.) Így tehát az elolvadás iránt meglevén nyugtatva, bizton visszatérhetünk a körbe. (*Általános helyeslés; mindnyájan visszamennek a termekbe s ott tovább izzadva várják a Grand Hotel bedűlését.*)

TÖRÖTT BORS.

Műfordítás.

„Nec semper viola e, nec semper lilia florent.

Ovid.

Lonkaynak mindig szentelt violája nem izlik.

A szerkesztő postája.

„Magyar hölgy.“ Lekötelező sorait szívből köszönjük; a küldeményt is, bár használatáról még bizonyosat nem írhatunk. — különösen pedig az időről nem. **Egerre, Sz. N.** A mit ön Ollé László urról ír, azt őszinte sajnálkozással olvastuk. Kérje őt nevünkben, hogy a megtámadást, a mi minket illet, egyedül téves értesülésnek tulajdonítsa, s tekintse elégtételnek a számos nyilatkozatot, mely Egerből mellette fölszólt, s mely fényes bizonyítványa köztiszteletű jellemének. — **Álmoskönyv.** Csak a mi benne volt; a többi álmoskönyv. — **Lugos.** Ön igen csekélyre becsüli Están bátyánk vénáját, hogy ily verseményt küld az ő nevében. Az övé jobban szokta megütni a — mértéket. — **Prsemysl.** Pest. Dolgozata kissé hosszú s a tárgy nem közérdekű. Hogy a pénzügyminiszterium német számvevősegi hivatalnokai csak azért nem akarnak a pesti ministeriumokkal együtt városrészt alapítani, mert az elmagyaritástól féltik magukat s gyermekeiket, ez az ő dolguk. Az mindenesetre sajnálandó, hogy néhány magyar ember indokaikat nem ismerve, pictus masculusokul szolgál, míg Kerkapolytól az előleget kikaphatják. Hanem tán még ez is kérdés.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS

(két sas-utca 24-ik sz.)